

Ед Фалко

ФАМИЛИЯТА КОРЛЕОНЕ

The Family Corleone

© 2012 by The Estate of Mario Puzo

© 2012 Ed Falko

Grand Central Publishing

© Владимир Зарков, перевод, 2015

© Божидар Чемширов, художник, 2015

© ИК „Глобус“ и ИК „ЕМАС“, 2015

ISBN 978-954-357-322-6

Ег Фалко

ФАМИЛИЯТА КОРЛЕОНЕ

В романа са използвани епизоди
от сценариите на Марио Пузо за филмите,
режисирани от Франсис Форд Копола

Превод от английски Владимир Зарков

ИК "Глобус"

ИК "Емас"

София, 2015

Колекция „Марио Пузо“

Кръстникът

Сицилианецът

Омерта

Умират глупците

Четвъртият К

Тъмната арена

Последният дон

Фамилията

Щастливият странник

Шест гроба преди Мюнхен

Кръстникът се завръща

Марк Уайнгарднър

Отмъщението на Кръстника

Марк Уайнгарднър

На моя баща и неговото семейство, шестимата му братя и двете му сестри – фамилията Фалко от „Ейнсли стрийт“ в Бруклин, Ню Йорк, и на моята майка и нейното семейство – Катапано и Еспозито от същия квартал. Всички тези потомци на италиански имигранти изградиха добър и достоен живот за себе си, за своите семейства и деца, за децата на своите деца. Сред тях има лекари, юристи, учители, спортисти, творци и още какви ли не.

И на нашия семеен лекар през 40-те и 50-те години – Пат Франсезе, който идваше у дома, когато бяхме болни и се грижеше за нас, често безплатно или срещу малкото пари, които можехме да му предложим.

С обич, най-добри пожелания и искрено уважение.

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

в романа „Фамилията Корлеоне“

Вито Корлеоне

Генко Абандандо
Питър Клеменца
Салваторе Тесио

Питър Клеменца

Ричи Гато
Ал Хатс
Джими Манчини

Салваторе Тесио

Кен Кузимано
Дебелия Джими
Еди Велтри

Сантино Корлеоне

Нико Ангелопулос
Боби Коркоран
Анджело Ромеро
Вини Ромеро

Лука Брази

Паоло Атарди
Луиджи Баталия
Антъни Коли
Джоузеф Диджорджо
Вини Вакарели

Джузепе Марипоза

Кармине Розато
Емилио Барзини
Еторе Барзини

Франк Пентанджели
Томазино Чинкемани
Тони Розато

Томазино Чинкемани

Ники Крий
Джими Гризео
Фио Индзана
Кармине Ловиеро
Вик Пиаца

Розарио Лаконти

Джакомо Лаконти

Емилио Барзини

Рей Пеноза
Майк Русо
Били Тийт

Франки Пентанджели

Фаусто
Дебелия Лари

Ирландците

Били Донъли
Рик Донъли
Стиви Дуайър
Кор Гибсън
Питър Мъри
Доналд О'Рурк
Шон О'Рурк
Уил О'Рурк

ПЪРВА КНИГА

Чудовище

Есента на 1933 година

1.

Джузепе Марипоза чакаше пред прозореца, опрял ръце в хълбоците си и вперил поглед в Емпайър Стейт Билдинг. За да види острите като игли антени на върха му, забили се в бледо синьото небе, трябваше да притисне лице към стъклото. Той бе наблюдавал построяването на зданието още от изкопаването на основите. С удоволствие разказваше на момчетата, че е бил сред последните клиенти, вечеряли в „Уолдорф-Астория“ – великолепия хотел, на чието място сега се издигаше най-високата сграда в света. Отдръпна се от прозореца и изтръска праха от самото си.

На улицата под него едър мъжага с работни дрехи седеше на каруца за вехтории, която се тътреше мудно към ъгъла. Джузепе я изпроводи с поглед, взе шапката си от перваза и погледна отражението си в прозореца. Косата му вече белееше, но още беше гъста. Приглади я назад с длан. Оправи възела на вратовръзката си и я нагласи да е изпълната под жилетката на костюма.

Зад него в празния апартамент Джейк Лаконти се мъчеше да говори, но Джузепе чуваше само гърлено лomotене. Тъкмо се обърна и Томазино влезе тромаво през входната врата с хартиена кесия в ръка. Косата му стърчеше разрошена както винаги, макар Джузепе да му бе натяквал поне стотина пъти да се сресва. И както винаги не се бе обръс-

нал. Всичко във външността му беше мърляво. Джузепе го изгледа презрително, но Томазино нямаше навика да обръща внимание на такива намеци. Възелът на вратовръзката му беше разхлабен, горното копче на ризата – разкопчано, имаше и кръв по омачканото си сако.

– Тоя каза ли нещо? – Томазино извади бутилка уиски от кесията, отвори я и отпи голяма глътка.

Джузепе погледна часовника си. Осем и половина сутринта.

– Томи, виждаш го как е? Според тебе може ли да каже нещо?

Раменете на Джейк Лаконти бяха подпрени на стената, краката му – подгънати на пода. Томи го извлече от хотелската му стая в шест сутринта, затова още беше с копринената пижама на черно-бели райета. Под раздърпаното горнище се виждаха здравите мускули на трийсетгодишен мъж.

Томи прилекна и вдигна главата на Джейк, за да сипе уиски в гърлото му. Джузепе изчака дали алкохолът ще помогне. Преди малко прати Томи да вземе бутилката от колата, защото Джейк изпадна в безсъзнание. Младият мъж се закашля и пръсна още капки кръв по пижамата си. Вторачи се в тях с подутите си очи. Изгъгна нещо, което не биха разбрали, ако не бе повтарял все същите думи, докато го пребиваха:

– Той ми е баща.

– Знаем – подсмихна се Томи и се обърна към Джузепе. – Поне за едно няма спор. Хлапакът е верен син.

Джузепе също прилекна до Томазино.

– Джейк, аз ще го намеря и без ти да ми кажеш къде е. – Извади кърпичка от джоба на самото си, за да не си цапа ръцете, докато обръщаше главата му към себе си. – Ето какво ще ти кажа за твоя старец. Мина му времето на Розарио Лаконти. И ти нищо не можеш да направиш. Свършено е с него. Разбираш ли ме?

– Да.

– Къде е той? Къде се крие?

Джейк се опита да раздвижи счупената си дясна ръка и изстена от болка.

– Кажи ни къде е той! – кресна Томи. – Какво ти става, бе?!

– Той ми е баща...

– Ама че идиот! – Марипоза разпери ръце от досада.

От улицата се разнесоха викове на деца, играещи на го-
неница. След малко заглъхнаха.

Джузепе кимна към Томазино, преди да излезе от апар-
тамента. Изчака в коридора до вратата, докато чу приглу-
шения изстрел като удар на чук по дъска. Когато и Томи
излезе, той го попита:

– Сигурен ли си, че го довърши?

– Мозъкът му е пръснат по пода.

Преди да тръгне надолу по стълбата, Джузепе каза:

– Не предаде баща си. Заслужава уважение.

– Корав беше – призна Томи. – Ама трябваше да ме ос-
тавиш да му извадя някой и друг зъб. От мен да знаеш –
всеки почва да приказва, като се позанимаваш малко със
зъбите му.

Джузепе Марипоза сви рамене, без да спори.

– Остава другият син. Знаем ли нещо за него?

– Още не. Може да се крие заедно с Розарио.

Но Джузепе не искаше да се занимава сега с другия син
на Розарио Лаконти. Още мислеше за Джейк, който не по-
жела да предаде баща си.

– Обади се на майката и ѝ кажи къде могат да го наме-
рят. – Поумува още малко и добави: – Ако изберат добър
погребален агент, онези ще му оправят главата и ще го по-
гребат прилично.

– Не знам как ще му оправят главата – усъмни се Томи.

– Как се казваше агента, дето разкраси О’Баниън?

– А, сещам се за кого говориш.

– Потърси го! Ще платя. Няма нужда семейството му да
знае. Кажи на човека да им предложи услугите си безплат-
но, все едно е бил приятел на Джейк.

2.

Сони се намести на седалката в кабината на камиона и нахлупи шапката си над лицето. Камионът не беше негов, но наоколо нямаше кой да му задава въпроси. В два часа през нощта тази част от Единадесето авеню пустееше, само случайни пияници залитаха по широките тротоари. По някое време сигурно щеше да мине патрулен полицаи, но Сони щеше да се свлече върху седалката. Дори ченгето да го зърне, щеше да го помисли за шофьор, заспал след пребиването в съботната вечер. И нямаше да е далеч от истината, защото Сони се накваси обилно. Само че не беше пиян. Той наедря рано, на седемнадесет години вече беше висок метър осемдесет и пет, як и плещест. Не се напиваше лесно.

Свали страничното стъкло, за да го държи буден хладният повей откъм река Хъдзън. Умората го налягаше и щом се отпусна зад широкия волан, сънят започна да го придърпва в дълбините си.

Час по-рано още беше в „При Джук“ с Корк и Нико. А още един час преди това бяха влезли в забутана кръчма, където Корк го завлече, след като загубиха стотина долара на покер с поляци в Грийнпойнт. Всички се засмяха, когато Корк изтърси, че със Сони си тръгват, докато още имат ризи на гърбовете си. И Сони се ухили, макар че преди секунда беше готов да нарече най-внушителния поляк в компанията гаден мръсен измамник. Корк имаше усет за тези настроения на приятеля си, затова го измъкна навън, за да не направи някоя глупост.

Когато седнаха в „При Джук“, Сони още не беше кърган, но малко му оставаше. Потанцува, пийна още една чаша и реши, че му стига.

До вратата го спря приятел на Корк и му каза за Том Хейган. Сони едва не цапардоса момчето, но му тикна пета на ръката. Хлапетото му каза адреса и сега Сони седеше в камиона и зяпаше към апартамента на Кели О'Рурк.

А в апартамента Том се обличаше, докато Кели крачеше из стаята, притиснала чаршаф към гърдите си. Краят на чаршафа се влачеше по пода. Тя беше лишено от грация момиче, затова пък лицето ѝ се отличаваше с красота, в която имаше нещо драматично – безупречна бяла кожа, наситено червени устни и синьо-зелени очи, всичко това обрамчено от ярко червени къдрици. Имаше нещо драматично и в походката ѝ, сякаш играеше сцена от филм и си представяше Том като Кари Грант или Рандълф Скот.

– Защо трябва да си тръгваш? – попита го отново Кели. Със свободната ръка опипваше челото си, все едно проверяваше има ли температура. – Късно е, защо ти шукна да ми се измъкваш?

Том си облече фланелата. Постелята, от която стана преди малко, беше по-скоро койка, а не нормално легло.

– Кукличке... – подхвана той.

– Я не ми викай „кукличке“! – скастри го Кели. Тя се облегна на стената до прозореца и пусна чаршафа да се свлече. Леко изви ханш в изкусителна поза.

Том си закопчаваше ризата, вторачен в нея. В очите ѝ се забелязваше наежено безпокойство, сякаш очакваше нещо стъписващо да се случи всеки миг.

– Ти си най-хубавото момиче, което съм виждал – каза ѝ той.

– О, досега не си бил с някоя по-привлекателна, така ли?

– Другите изобщо не могат да се мерят с тебе – кимна Том.

Тревогата изчезна от погледа ѝ.

– Том, остани тази нощ при мен. Не си отивай.

Той седна на ръба на леглото, поумува и се зае да върже обувките си.

Сони се загледа в релсите по средата на улицата, лъснали от светлината на улична лампа. Отпусна длан разсеяно върху лоста за скоростите, спомняше си как като хлапе седеше на тротоара и зяпаше товарните влакове, минава-

щи по Единадесето авеню, предшествани от полицаи на кон, за да отпъжда от релсите малките деца и пияните. Веднъж зърна мъж с тузарски костюм, застанал върху товарен вагон, помахаша му с ръка, но онзи се озъби и плю. Когато попита майка си защо онзи човек се държи така, тя го отпрати с жест.

– Някакъв глупак се изплюл на улицата, а ти реши да питаш мен?! Майко Божия...

И го загърби ядосано – обичайната ѝ реакция след повечето въпроси на Сони. В жилището на семейството той беше вечният досадник, затова прекарваше колкото може повече време навън с децата на съседите.

Сони гледаше сградите отсреща с магазини покрай тротоара и два-три етажа апартаменти над тях и си спомняше детството в този квартал – Адската кухня. Баща му ставаше рано сутрин и потегляше с колата към склада на „Хестър стрийт“. Още работеше там, но сега представата на Сони за работата му беше съвсем друга. Като дете смяташе, че баща му е бизнесмен, съсобственик с Генко Абандандо във фирмата „Генко Пура Олив Ойл“. Тогава забелязваше как другите мъже гледат баща му, само че това го изпълваше с гордост. Неговият баща беше видна особа, предприемач. Затова се отнасяха с такова уважение към него. Сони пък беше най-големият син на този толкова важен човек. Чак когато навърши единадесет години, всичко се промени за него.

В апартамента на Кели О'Рурк неясна фигура се отърка в пердето и го отмести леко. Сони зърна светла ивица, в която се мярна бяло-розова кожа и червеникава коса. Изведнъж сякаш се озова едновременно на две места. Седемнадесетгодишният Сони още зяпаше прозореца на Кели, но единадесетгодишният Сони седеше на аварийната стълба и се вираше в завесите на стаята зад бара на Мърфи. Някои мигове от онази вечер се бяха врязали завинаги в паметта му. Не беше късно – девет и половина, може би десет часа. Тъкмо си беше легнал и чу разговора между баща му и майка му. Тя никога не повишаваше глас, но и за хлапе като

Сони нямаше съмнение, че е разстроена или обезпокоена. После вратата се отвори, баща му слезе по стъпалата. В онези години никой не пазеше пред вратата на сградата, не чакаше в големия „Пакард“ или черния осемцилиндров „Есекс“, за да откара баща му. Сони надникна през прозореца и видя как баща му тръгна към Единадесето авеню. Още преди смаляващата се в далечината фигура да свърне зад ъгъла, той се облече и се изсули безшумно по аварийната стълба.

Чак на седмата или осмата пресечка от дома си той започна да се пита какви ги върши. Ако баща му го спипаше, щеше да го напердаши здравата. И защо не? Мотаеше се по улиците във време, когато от него се очакваше да бъде в леглото си. Тревогата го накара да забави крачка, малко оставаше да се върне, но любопитството му надделя. Той смъкна козирката на шапката си почти до носа и продължи след баща си, като внимаваше да върви в по-плътните сенки. Но когато навлязоха в квартала, където живееха ирландци, страхът на Сони стана почти непоносим. Не му разрешаваха да играе по тези улици, а и той не би припарил насам, защото се знаеше, че тук италианчетата могат да си изпросят боя. Беше чувал и стряскащи истории за момчета, които изчезвали в ирландския квартал и след седмици намирали труповете им в река Хъдзън. Но баща му крачеше уверено, пъхнал ръце в джобовете си и вдигнал яката на палтото, защото откъм реката духаше студен вятър. Сони го проследи почти до кейовете.

Баща му поспря под платнен навес пред бара на някой си Мърфи. Сони се шмугна в един тъмен вход и зачака. Баща му влезе в бара, за миг се чуха по-силно смехът и песните вътре, после заглъхнаха. Той се промъкна от сянка към сянка и се притаи точно срещу входа. Виждаше през тесен прозорец до вратата тъмни силуети на мъже, прегърбени край бара.

Не го свърташе, защото не можеше да зърне баща си, и скоро се затича по павирана уличка, после и по осеян с боклуци тесен проход. Сам на себе си не можеше да обясни

какво го прихвана. Щукна му, че сигурно има заден вход и би успял да надникне през него. Наистина отзад имаше заключена врата и прозорец, който осветяваше жълтеникаво уличката. Качи се на метална кофа за отпадъци, оттам се покатери по аварийна стълба и скоро лежеше по корем на първата площадка. Вторачи се в задната стая на бара, претъпкана със сандъци и кашони. А баща му стоеше с ръце в джобовете и изглеждаше, че говори спокойно на мъж, вързан за стол с дървена облегалка. Сони позна другия човек, беше го виждал в квартала заедно с жена му и децата му. Въже за простор притискаше смачканото жълто сако към тялото му. Сцепените му устни кървяха, главата му провисваше, все едно беше пиян или задрямал.

Сони различи учуден и Питър Клеменца, седнал на сандък пред мъжа, а Салваторе Тесио стоеше до него, скръстил ръце на гърдите си. Беше свикнал да вижда чичо Сал намръщен, но се стресна от озъбената гримаса на чичо Пит, когото познаваше като вечно засмян, винаги готов да разкаже нов виц.

Запаше като омагьосан баща си и приятелите му, наобиколили вързан мъж от квартала. Изобщо не разбираше какво става. После баща му приклепна и докосна с длан коляното на вързания човек, а онзи се изплю в лицето му.

Вито Корлеоне извади кърпичка и си избърса лицето. Пит Клеменца стисна оставения на пода лост и изръмжа:

– Това беше! Ще го очистя тоя тъпанар!

Вито вдигна ръка и лицето на Клеменца се зачерви.

– Мамка му, Вито! Не можеш да се спогодиш с дебелоглав ирландец като тоя.

Вито се взря в окървавения мъж и изви глава към прозореца, сякаш знаеше, че Сони е легнал на аварийната стълба и го наблюдава. Но всъщност не виждаше пращия прозорец. Мислеше за човека, който току-що го заплю, за Клеменца и Тесио. И двамата го гледаха изпитателно. Стаята беше осветена ярко от висящата под тавана гола крушка. През залостената дървена врата се чуваше смях. Той се обърна към вързания мъж.

– Хенри, държиш се неразумно. Наложил се да моля Клеменца да не ти потроши краката...

– Нищо не ви дължа, шибани жабари! – Колкото и да беше пиян, говореше ясно, с напевния говор на ирландците. – Що не се върнете в шибаната си Сицилия и там да си чукате шибаните си любими майчици, а?

Клеменца по-скоро се учуди, вместо да се ядоса, а Тесио поклати глава.

– Вито, няма смисъл да си губим времето.

Клеменца пак хвана по-удобно лоста и Вито отново го възпря с жест. Този път Клеменца изви очи към тавана и избълва дълга италианска псувня. Вито го изчака да свърши и продължи да мълчи, докато Клеменца не го погледна. Чак тогава се вторачи отново в Хенри.

На стълбата Сони обвиняваше тялото си с ръце, за да не трепери от студ. Вятърът ставаше по-рязък. Откъм реката долетя niskият вой на корабна сирена. Баща му не беше от най-високите мъже, но беше як, с мускулести рамене и ръце от годините, когато бе работил по прокарването на железопътни линии. Само на побъркан би хрумвало да го заплюе. Сони не можеше да измисли нищо друго, за да проумее някак си необяснимото. Човекът на стола сигурно беше луд. Това поутоложи страховете му от видяното.

Баща му пак приклезна, за да говори на вързания мъж, и в позата му Сони различи търпеливата разсъдливост, с която втъпяваше нещо важно на децата си. Почувства се по-добре, защото явно се опитваше да вразуми смахнатия човек. Очакваше онзи да кимне и баща му да го пусне да си върви. Не се съмняваше, че тъкмо за това са го повикали – да оправи нещата. Всички в квартала знаеха, че умее да решава спорове. Но мъжът на стола започна да се гърчи, лицето му се разкриви от бяс. Приличаше на звяр, който напъва да разкъса въжетото, накрая изви глава и отново се изплю в лицето му, изцапа го със собствената си кръв.

Случилото се след това беше последното, което запомни от тази нощ. Има такива спомени от детството, които отначало са странни и загадъчни, но се проясняват с натру-

пания опит. Тогава Сони се озадачи. Баща му се изправи, изтри храрката, отиде до вратата и застана неподвижно. А чичо Сал извади от джоба на самото си сгъната калъфка за възглавница. Той беше най-висок от тримата, но ходеше с превити рамене, дългите му ръце провисваха, сякаш не знаеше къде да ги дene. Отиде зад стола и нахлупи калъфката върху главата на вързания човек. Чичо Пит замахна с лоста, а после всичко се размъти в спомените му. Не помнеше друго. Някак си се бе прибрал у дома. Някак си се бе вмъкнал в стаята и в леглото си. Нищо не бе останало в паметта му след сцената с калъфката.

Много дълго не осъзна какво бе видял. Минаха години, преди да сглоби откъслечните си спомени в ясна представа.

А на отсрещната страна на Единадесето авеню над бръснарницата пердето се разлюля и някой го отмести рязко. Показа се Кели О'Рурк. Тя гледаше разсеяно мрака и плъзгаше пръсти по корема си, както често правеше несъзнателно през последните седмици, все едно се опитваше да долови слабичък трепет от новия живот, който се бе зародил в нея. Опипваше още стегнатата си кожа и мускули и се мъчеше да събере разпилените си мисли. Семейството ѝ, братята ѝ вече я бяха загърбили... освен може би Шон. Защо да се притеснява какво ще кажат? Пак бе глътнала едно от сините хапчета в клуба и сега се чувстваше лека и прозрачна, но умът ѝ беше объркан. Пред нея имаше само тъмнина и отражението ѝ в стъклото. Пак беше късно – времето, по което всеки я изоставяше сама. Притисна силно длан към корема си. Колкото и да се стараше, не успяваше да подреди мислите си.

Том застана до нея и закри прозореца с пердето.

– Стига де, мила, това пък защо го правиш?

– Кое?

– Ами стоиш така пред прозореца.

– И какво толкова? Да не се плашиш, че някой ще те види при мен?

Кели отново закри из стаята, ту свеждаше поглед към

пода, ту го плъзгаше по стените. И май забрави за присъствието на Том, който ѝ каза:

– Чуй ме. В колежа съм само от няколко седмици и ако не се прибера...

– Стига си мрънкал! – скастри го тя. – Още си хлапе. Знаех си и когато реших да спя с тебе. Впрочем на колко години си? Осемнайсет? Деветнайсет?

– Осемнайсет – отсече Том. – Но ти казвам, че трябва да се върна в общежитието. Ще забележат, ако ме няма су-тринта.

Кели си подръпваше ухото и го зяпаше. Двамата мълчаха, вторачени един в друг. Том се питаше какво ли вижда тя. Чудеше се, откакто се доближи небрежно до масата му в „При Джук“ и го покани да танцуват с толкова съблазнителен глас, сякаш го питаше ще легне ли с нея. Чудеше се и когато след няколко танца и само по едно питие го помоли да я придружи до апартамента ѝ. Не бяха говорили много. Той спомена, че е студент в Нюйоркския университет. Тя каза, че в момента не работи и е от голямо семейство, с което не се погажда. Искала да направи кариера в киното. Носеше дълга синя рокля, прилепнала по тялото ѝ от прасците до гърдите, в ниското деколте бялата ѝ кожа се открояваше сред синия сатен. Той обясни, че не е с кола, а е дошъл с приятели. Тя отговори, че няма проблем, защото е дошла с колата си. Той премълча въпроса как безработно момиче от голямо семейство се е сдобило със собствена кола.

Когато спряха на Единадесето авеню, не ѝ каза, че е израснал на десетина пресечки оттук. Щом видя жилището ѝ, веднага се увери, че колата не е нейна, но нямаше време да разпитва, защото скоро се озоваха в леглото. Всичко се случи с непривична за него припряност и сега умът му работеше усилено, за да навакса. Струваше му се, че държанието ѝ се мени непрекъснато – първо съблазнителка, после уязвимо момиче, което не иска той да си тръгне, а сега долавяше някакъв студен гняв. Тя се взираше в него, стиснала зъби. Нещо се промени и у Том. Подготвяше се за следващите ѝ думи, очакваше спор или свада.

– И какъв си ти между другото? – подхвърли Кели. Отстъпи към шкафчето до бялата фаянсова мивка, седна на него и скръсти крака. – Някакъв италианско-ирландски мелез?

– Немско-ирландски – поправи я той. – Защо ти хрумна, че имам италианска кръв?

Кели напипа пакет „Уингс“ на шкафчето, извади цигара и я запали.

– Защото знам кой си – осведоми го тя и направи поредната многозначителна пауза, сякаш играеше роля. – Ти си Том Хейгън. Осиновен си от Вито Корлеоне.

Том се огледа. Евтина стая под наем, дори не беше истински апартамент. Мивка, гардероб до вратата и тясно легло от другата страна. Подът беше отрупан със списания, дрехи, опаковки от сладкиши, празни пакети от „Уингс“ и „Честърфийлд“. Само че дрехите бяха прекалено скъпи за такава обстановка. В тъгъла беше захвърлена копринена блузка, която сигурно струваше повече от месечния наем на стаята.

– Не съм осиновен – пак я поправи той. – Израснах при семейство Корлеоне, но не са ме осиновявали.

– Все тая. Е, какъв си? Ирландче, италианче или нещо по средата?

Том седна на края на леглото. Разговорът несъмнено ставаше делови.

– Значи реши да ме свалиш, защото знаеш нещо за семейството ми, така ли?

– А ти какво си помисли, че много съм си паднала по тебе ли?

– И защо намесваш семейството ми?

– В какво го намесвам? – подсмихна се момичето, което май се развесели най-после.

– В това, че дойдох тук да те изучукам.

– Не си ме изучукал. Аз те изучуках.

Том подритна смачкан празен пакет „Честърфийлд“.

– Тези кой ги пуши?

– Аз.

– Аха... Пушиш и „Уингс“, и „Честърфийлд“?

– „Уингс“ си ги купувам. Когато има „Честърфийлд“, пуша и от тях. – Той мълчеше и Кели добави: – Но вече почваш да се досещаш, както виждам. Продължавай.

– Добре – кимна Том. – С чия кола дойдохме тук? Не е твоя. Не си представям, че имаш кола, а живееш в такава дупка.

– Имаш нюх, хлапе. Вече задаваш правилните въпроси.

– Кой ти купува скъпарските дрешки?

– Право в целта! – възхити се Кели. – Гаджето ми ги купува. И колата е негова.

– Каж ми да те настани в нещо по-свястно – посъветва я ехидно Том и се огледа с престорено тъжно недоумение.

– Знам! – съгласи се Кели с оценката му за стаята. – Не е за вярване, нали? Сигурно ме мрази, щом ме кара да живея тук.

– Поговори с него – повтори Том.

– Я си върви! – сопна се Кели, скочи от шкафчето и се загърна с чаршафа. – Писна ми да си играя с тебе.

Том тръгна към вратата, където бе оставил шапката си на закачалката.

– Чувам, че семейството ти струвало милиони – подхвърли Кели. – Говоря за Вито Корлеоне и бандата му...

– Кели, защо не кажеш направо какво ти се върти в главата?

Тя го отпрати с жест.

– Хайде, тръгвай. Много ти здраве, Том Хейгън.

Той се сбогува учтиво и излезе, но не успя да направи и две крачки, когато вратата се отвори със замах. Кели се изпъчи в тъмния коридор, зарязала чаршафа в стаята.

– Като те гледам – заяви тя, – не сте много корави типове във фамилията Корлеоне.

– Не съм убеден, че точно по мен можеш да съдиш за семейството ми.

– Така ли... – изсумтя Кели, видимо объркана от отговора му. После се върна в стаята, без да затвори плътно вратата.

Том продължи към стълбата.

Щом излезе от сградата, Сони се измъкна от камиона и пресече тичешком улицата. Том посегна към дръжката на вратата, сякаш искаше да се шмугне обратно в коридора, но Сони го сграбчи го за рамото и го избута към ъгъла.

– Ей, идиот! Я ми кажи нещо – искаш да те убият или просто си слабоумен? Знаеш ли с чие момиче си правеше кефа досега? Знаеш ли къде сме?

Сони го завлече в пролуката между две сгради. Сви юмрук, но с усилие, от което зъбите му изскърцаха, се съдържа да не го цапардоса.

– Пак те питам – знаеш ли с чие момиче се изчука преди малко?

– Не знам.

– Тая е гаджето на Лука Брази, тъпако!

– Кой е Лука Брази?

– Хич не ти трябва да знаеш. Той ще ти откъсне ръката и ще те пребие до смърт с нея, ако го погледнеш накриво. Познавам яки типове, които се боят до припадък от Лука. А ти се чукаш с гаджето му.

– Добре, сега е твой ред да отговориш. Какво търсиш тук, по дяволите?

Сони го награби с ръка през раменете и се взря в очите му.

– Как беше с нея, а? Мацето си е трепач, признавам... Какво си правил в „При Джук“?

– Ти как научи, че съм бил там?

– И аз отидох там, но след тебе.

– Добре де, а ти какво си правил в „При Джук“?

– Затваряй си устата да не те прасна! Аз не уча в колеж и не трябва да залягам над учебниците.

– Събота вечер е – напомни Том.

– Вече не е – възрази Сони. – Неделя сутрин е. Господи... – въздъхна той, сякаш чак сега осъзна колко е късно. – Уморен съм.

Том се измъкна от ръката му и нагласи шапката над челото си. Още виждаше Кели, която се размотаваше из статичката си, повлякла чаршафа, сякаш знаеше, че би трябва-

ло да се прикрие с него, но не разбираше защо да си прави труда.

Чувстваше се стъписан от това, което се случи. Все едно се бе пренесъл в живота на някой друг. Някой като Сони.

Зад каруца, която ги подмина, избуча двигателят на кола. Шофьорът се загледа към тротоара, натисна газта и изпревари каруцата.

– Къде отиваме? – попита Том. – Късно е за разходки.

– Имам кола.

– Как тъй имаш кола?

– На гаража е. Позволяват ми да я използвам.

– И къде си я оставил, по дяволите?

– На няколко пресечки оттук.

– И защо трябваше да я зарязваш толкова далече, ако си знаел къде съм...

– Наистина си слабоумен! – Сони чак разпери ръце от изумление. – Защото сме на територия на Лука Брази. И на ония О'Рурк, и на още цял куп побъркани ирландци.

– Добре де – Том тръгна до него. – Отидох в „При Джук“ с едни момчета от общежитията. Щяхме да потанцуваме, да пийнем по едно-две и да се приберем. Но идва при мен онази кукла, кани ме на танц и докато се опомня, вече съм в леглото с нея. Не знаех, че е гадже на Лука Брази, заклевам се.

– Майко Божия! – поклати глава Сони и посочи черен „Пакард“, паркиран под улична лампа. – Тази е моята.

– Тоест на гаража?

– Влизай и млъквай.

В колата Том седна отзад и наблюдаваше Сони, който остави филцовата си шапка на предната седалка и извади ключ от джобчето на жилетката си. После извади и пакет „Лъки Страйк“, запали цигара и я сложи в пепелника, вграден в полираната дървения на таблото.

– Значи ти позволяват да се размотаваш с такава кола в събота вечер? – подхвърли Том.

Сони подкара, без да му отговори.

– При общежитията ли ще ме оставиш?

– Отиваме в моята квартира. Ще останеш при мен тази нощ. Ти помисли ли изобщо какво ще правиш?

– Ако онзи Лука научи ли?

– Да.

Том зарея поглед към прозорците над уличните лампи. Почти всички бяха тъмни.

– И как ще научи? – промърмори накрая. – Тя няма да му каже.

– Том, ако Лука те подгони, тогава татко ще трябва да подгони него. И ще си навлечем война. Защото твърде лесно си смъкваш гащите.

– Стига бе! – облещи се Том. – Тя няма да му каже.

– Откъде знаеш? – погледна го Сони снизходително. – Ами ако иска да го накара да ревнува?

– Пълна щуротия...

– Прав си, но току-що ми каза, че била смахната. Без друго жените не са наред в главата. Особено ирландките – всички са изтрещели по рождение.

Том се подвоуми и въздъхна:

– Не мисля, че тя ще му каже. Но ако го направи, ще се наложи да споделя с татко.

– И каква е разликата – в единия случай ще те убие Брази, в другия – татко!

Том сви рамене.

– Какво друго да направя? Дали пък да не си намеря оръжие...

– И какво ще направиш с него? Най-много да се гръмнеш сам в крака.

– Сещаш ли се за нещо друго?

– Не – ухили се Сони и разтресе колата със смеха си.

– Много си забавен – завъртя глава Том. – И все пак се хващам на бас, че тя няма да му каже.

– Сигурно – смили се Сони. – Но дори да направи тази глупост, татко все ще измисли нещо. Вярно, дълго ще си му черен в очите, но поне няма да позволи на Лука да те затрие. Но ако научат братята ѝ.

Сони пак прихна неудържимо.

– Много весело – каза Том.

– Извинявай, но това си е голям майтап. Значи не си чак толкова съвършен. Нашето добро момченце си падало и по пороците.

– Между другото, мама се тревожи за тебе. Намерила петдесетачка в панталона ти, който си донесъл за пране.

Сони удари с длан по волана.

– Ето къде била проклетата банкнота! Каза ли е на татко?

– Не, знаеш каква е тя. Не говори излишно, не задава въпроси. Само че се тревожи.

– И какво направи с парите?

– Даде ги на мен.

Сони го изгледа косо.

– Не се наежвай, пазя ти банкнотата.

– Тя защо се тревожи? Аз работя. Кажи й, че съм спестил парите.

– Я стига. Говорим за петдесет долара.

– А защо не ме е попитала откъде ги имам?

Том се облегна на седалката, сякаш разговорът със Сони го изтощи окончателно. Спусна прозореца докрай, за да се охлади.

– Мама не те е попитала – подхвана той, – защото не пита и татко как вече притежаваме цяла сграда в Бронкс, след като допреди няколко години живеехме шестима в апартамент с две спални на Десето авеню. Защото не го пита и как всички обитатели на сградата по някаква случайност работят за него. Не го пита и защо пред входа винаги има по двама души, които следят кой минава.

Сони се прозя и прокара пръсти през къдравите си кичури, които едва не му влизаха в очите.

– И в бизнеса със зехтин има опасности...

– А ти защо имаше петдесетачка в джоба? – не миряваше Том. – И защо си облякъл този раиран костюм, с който приличаш на гангстер? И защо – ръката му се пъкна ловко под самото на Сони – носиш пистолет?

– Том, я ми кажи нещо. Според тебе мама наистина ли

вярва, че татко се занимава само с продажби на зехтин?

Том мълчеше и чакаше.

– Нося това пушкало – продължи Сони, – защото моят брат можеше да загази и да има нужда от човек, който да го отърве.

– Откъде се сдоби с него? Татко ще ти откъсне главата, ако се занимаваш с това, в което вече те подозирам. Какво те е прихванало?

– Питам те сериозно. Според тебе мама вярва ли, че татко продава зехтин?

– Но той наистина продава зехтин. Според тебе с какво се занимава?

Сони го изгледа красноречиво: „Не се дръж като идиот.“

– Не знам в какво вярва мама – намусено отвърна Том. – Знам само, че ме помоли да поговоря за тези пари.

– Обясни ѝ, че съм ги спестил от заплатите си в гаража.

– Ти още ли работиш там?

– Да.

– За бога, Сони! Мама цял живот се тревожи за татко, но не е задължително да се тревожи и за децата си. Аз уча в колеж. Ти имаш свята работа в гаража. Фредо, Майкъл и Кони още са хлапета. И мама може да спи спокойно нощем, защото не се притеснява за децата си, както се бои всеки миг какво може да се случи с татко. Помисли си за това.

Сони спря колата до тротоара пред някакъв гараж. Изглеждаше сънлив и отегчен.

– Пристигнахме. Хайде, мой човек, отвори гаража да вкарам колата.

– Само това ли ще ми кажеш?

Сони опря глава на волана и затвори очи.

– Уморен съм.

– Уморен си, значи...

Том го гледаше и чакаше, но скоро се увери, че Сони ще заспи всеки миг. Хвана го за косата и леко разтърси главата му.

– Какво има? Отвори ли гаража?

– Имаш ли ключ за него?

Сони му даде ключа и Том се измъкна от колата. Огледа улицата. Сега бяха на цяла пресечка от блока, където Сони живееше под наем. Зачуди се дали да попита брат си защо прибира колата в този гараж, а не я паркира пред блока. Отказа се и отиде да отключи.

3.

Сони потропа, отвори вратата и успя да направи само две крачки навътре в бъркотията, преди сестра му Кони да изпищи името му и да се метне в прегръдката му. Ярко жълтата ѝ рокличка беше изцапана, явно от падане. Тъмни кичури се измъкваха от двете червени панделки и гъделичкаха лицето му. Зад него Том затвори вратата, за да не я затръшне течението. Есенният вятър размяташе листа по стъпалата пред дома на Корлеоне, където Дебелия Боби Алтиери и Джони Ласала, бивши боксьори от Бруклин, стояха пред входа, пушеха и обсъждаха мачовете на „Джайънтс“.

Кони обви с ръчички шията на Сони и лепна влажна целувка на бузата му. Майкъл играеше на дама с Поли Гато, но скочи да посрещне братята си, Фредо дотърча от кухнята. В големия апартамент се бе събрала същинска тълпа в този съботен следобед. Оглушителна гълчава от приветствия посрещна Сони и Том.

В кабинета над широката дървена стълба Генко Абандандо се надигна от коженото кресло и затвори вратата.

– Сони и Том дойдоха най-после – отбеляза той, макар че всички в кабинета чуха имената им.

Вито, седнал на стол с висока облегалка зад бюрото, потропа с пръсти по коляното си.

– Хайде да приключваме по-бързо. Искам да видя момчетата.

– Казах вече – продължи Клеменца, – Марипоза така е настръхнал, че ще вземе да се гътне от удар.